

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

A R R E S T

**nr. 211.278 van 15 februari 2011
in de zaak A. 199.112/XIV-32.852**

In zake : Rachid LAHRAOUI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Blomme
kantoor houdend te 8820 Torhout
Vredelaan 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 11 februari 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 7 februari 2011 waarbij aan de verzoeker een tuchtsanctie van “5 dagen strafcel; van 05/02 om 19h15 tot en met 10/02/2011 om 19h15, gevolgd door 1 maand strikt, van 10/02 tot en met 10/03/2011 om 19h15” wordt opgelegd, en van de “(mondelinge) beslissing dd. 10.02.2011 (waarin) werd gesteld dat de één maand strikt die was uitgesproken op 07.02.2011 zou omgezet worden in 14 dagen strafcel”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 februari 2011 om 10.30 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maxwell Ogumula, die loco advocaat Koen Blomme verschijnt voor de verzoekende partij, en attaché Jorn Brewaeys, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis te Merksplas. Aangezien hij diende te verschijnen voor de strafuitvoeringsrechtbank te Ruislede, werd hij voor enkele dagen getransfereerd naar de gevangenis te Brugge.

3.2. Op 5 februari 2011 wordt lastens de verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt gesteld:

“Lahraoui Rachid wenste te telefoneren. Een uurtje of twee voordien had hij pas z’n telefooncode gevraagd alsook z’n rekeningstand om te vernemen of dat z’n geld al gestort was. Dus vond ik dit vreemd en heb hem laten telefoneren. Hij heeft getelefoneerd naar z’n advocaat volgens hem. Toen hij de hoorn oplegde ging hij naar het winket van cel 3653 waar hij een kort gesprek had omdat ik hem erop wees dat hij dit niet mocht. Hij kwam terug en zei dat (h)ij terug wilde bellen maar naar het telefoonnummer van z’n GSM van z’n advocaat maar die lag op cel. Hij is die gaan halen en is terug gaan telefoneren. Op een gegeven ogenblik ging de seinerlamp van cel 3653. Normaal ging ik wachten om de cel 3653 te openen, maar Lahraoui bleef maar praten aan de telefoon dus deed ik open. Lahraoui stopte met bellen en kwam naar de 53 waarop Cailer Davy hem enveloppen wilde geven. Ik heb dit niet toegelaten waarop Lahraoui mij mee binnenduwde in de cel en waarop Cailer iets toestopte in de handen van Lahraoui. Door het tumult ben ik niet in staat geweest om hetgene Lahraoui ontvangen heeft te controleren. Na controle bleek dat Lahraoui niet gebeld heeft maar hij gedaan heeft alsof.”.

3.3. Ingevolge de voormelde feiten wordt ten aanzien van de verzoeker nog diezelfde dag een voorlopige maatregel genomen, te weten de plaatsing van de verzoeker op veiligheidscel. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op de ernstige en opzettelijke aantasting van de interne veiligheid dat blijkt uit volgende feiten:

DUWEN NAAR DE SECTIEBEAMBTE. Wordt volgende maatregel genomen: plaatsing op veiligheidscel.”.

3.4. Nog op 5 februari 2011 wordt lastens de verzoeker een tweede rapport aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt gesteld:

“Tijdens plaatsing op Vcel zéér agressieve bedreigingen aan het personeel. Hij gaat ons ‘pakken’ en ‘naaien’ enz...”.

3.5. Op 7 februari 2011 wordt de verzoeker in aanwezigheid van zijn raadsman gehoord.

3.6. Diezelfde dag legt de attaché-gevangenisdirecteur van de gevangenis te Brugge de verzoeker de tuchtsanctie “5 dagen strafcel, van 05/02 om 19h15 tot en met 10/02/2011 om 19h15, gevolgd door 1 maand strikt, van 10/02 om 19h15 tot en met 10/03/2011 om 19h15” op.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene kreeg een ‘Rapport aan Directeur’ voor 1) fysieke agressie tov pba 2) bedreigingen tov personeel.

Gelet op het feit dat betrokkene zich leugenachtig opstelt.

Gelet op het feit dat betrokkene stelt dat hij geprobeerd heeft te bellen met de code van een medegedetineerde, doch dat hij geen contact zou hebben gehad.

Na controle van het telefoonverkeer blijkt dat geen pogingen werden geregistreerd, bij ‘geen verbinding’ wordt anders ook een registratie gemaakt.

Gelet op het feit dat betrokkene deed alsof hij aan het bellen was, en effectief een gesprek veinsde.

Gelet op het feit dat betrokkene een gesprek had via het winket van cel 3653.

Gelet op het feit dat dergelijk gedrag niet is toegestaan.

Gelet op het feit dat het incident zich voordeed op cel 3653.

Gelet op het feit dat betrokkene stopte met ‘bellen’ toen cel 3653 openging.

Gelet op het feit dat een poging werd gedaan om iets door te geven, en dat de beambte dit belette en in de cel werd geduwd door betrokkene.

Tijdens het tumult zag de beambte dat de gedetineerde iets doorgaf aan betrokkene.

De gevangene die zich schuldig maakt aan bedreigingen, beledigingen of gewelddaden hetzij tegen het personeel van de strafinrichtingen, hetzij tegen andere gevangenen wordt strenger bewaakt of afgezonderd (Art. 614 Wetboek van Strafvordering).

De gedetineerde moet de bevelen of instructies opvolgen van het personeel met betrekking tot de handhaving van de orde en de veiligheid en tot de uitvoering van de

Reglementen. (Basiswet, art. 106 § 2).

De gedetineerde heeft tot plicht er zorg voor te dragen dat hij door zijn gedrag ten

opzichte van het personeel, medegedetineerden en andere personen de orde en de

veiligheid niet in gevaar brengt of verstoort (Artikel 106 § 1 van de Basiswet 12.1.2005).

Het gedrag van de gedetineerde is een gevaar voor de goede orde en veiligheid in de inrichting.

Gelet op het aanwezig zijn van getuigen.

Na onderzoek komen wij tot de conclusie dat de feiten vermeld in het rapport aan de directeur zijn bewezen.”.

3.7. Op 10 februari 2010 wordt de verzoeker overgebracht naar de gevangenis te Merksplas, waarna hem mondeling zou zijn medegedeeld dat de uitgesproken tuchtstraf van 1 maand strikt na 5 dagen veiligheidscel wordt omgezet in een tuchtstraf van bijkomend 14 dagen “strafcel”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Uiteenzetting

5. De verzoeker zet uiteen dat hij ingevolge de eerste bestreden tuchtstraf verplicht is tot individuele wandeling, glasbezoek, geen ongestoord bezoek, geen binnenhuisbezoek, geen kinderbezoek, geen werk, eredienst op cel, geen andere gemeenschappelijke activiteiten, geen telefoon (muzv zijn advocaat en ombudsman), dat dit een onmiddellijke en zeer ernstige inperking van zijn toch al beperkte rechten betekent,

dewelke bovendien nog meer werden ingeperkt door de navolgende omzetting van de maand strikt naar 14 dagen strafcel in Merksplas bij de tweede bestreden beslissing.

Het is volgens de verzoeker niet ernstig betwistbaar dat er een nadeel verbonden is aan een lang verblijf in de strafcel, wat volgens hem “ten genoeg van recht” blijkt uit de opsomming in de bestreden beslissing zelf, “waar zij nu juist dit nadeel als tuchtstraf aan verzoeker gaat opleggen in de bestreden beslissing”. Eens de tuchtstraf ondergaan is, kan het hierdoor opgelopen nadeel volgens de verzoeker niet meer ongedaan gemaakt worden.

De verzoeker stelt verder dat hij bijna einde straf is -in april 2011 zou hij “hoe dan ook” vrijkomen- en dat hem nu nog gedurende weken in de strafcel stoppen, op een ogenblik dat hij uitzicht heeft op uitgangspermissies om zijn sociale reclassering op punt te stellen, zeer nefaste gevolgen inhoudt, die onherstelbaar zijn.

Tot slot betoogt de verzoeker dat, ingeval van niet schorsing, hij verder onderworpen blijft aan de mensonterende behandeling waar hij thans voorwerp van uitmaakt, te weten de plaatsing in een strafcel zonder dat hij daartoe formeel veroordeeld werd, wel in tegendeel, in strijd met de eigen beslissing van de verwerende partij.

De gevolgen van een dergelijke onmenselijke behandeling, die bovendien elke wettigheid ontbeert, zijn volgens de verzoeker ook onherstelbaar.

Beoordeling

6. De eerste bestreden beslissing bestaat uit twee onderdelen. De bestraffing met vijf dagen strafcel is inmiddels uitgevoerd. Het nadeel dat ermee verbonden is - aangenomen dat het ernstig zou zijn- is ondergaan. Een schorsing kan daar niets meer aan veranderen.

7. Het tweede onderdeel van de eerste bestreden beslissing bestaat uit “1 maand strikt”. In zoverre de verzoeker de gevolgen aanwijst die dit onderdeel van de tuchtsanctie volgens hem zal hebben en aanvoert dat dit een onmiddellijke en zeer ernstige inperking van zijn toch al beperkte rechten betekent, toont hij geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan. Niet alleen vormt een regime van een maand strikt op zich

geen nadeel dat ernstig genoeg is om een schorsing te rechtvaardigen, bovendien gaat de verzoeker eraan voorbij dat dit regime door de directie van de gevangenis van Merksplas bij de tweede bestreden beslissing werd vervangen door twee weken “afzondering op celafdeling”, dat door de verzoeker blijkbaar wordt verward met een verblijf op “strafcel”.

Dit nieuwe regime blijkt op het eerste gezicht, volgens de stukken van het dossier en in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet strenger dan het aanvankelijk opgelegde regime van één maand strikt. In tegendeel wordt de verzoeker onder dit nieuwe regime niet enkel “glasbezoek” en “wandeling” toegestaan, maar kan hij dagelijks één keer bellen (de mogelijkheid om naar zijn raadsman te bellen niet meegerekend) en zijn er verschillende gemeenschappelijke activiteiten toegestaan. Bovendien bedraagt het nieuwe regime twee weken, te weten de helft van het regime dat de verzoeker aanvankelijk was opgelegd.

Gelet op wat voorafgaat blijkt niet dat de tenuitvoerlegging van de tuchtstraf de situatie van de verzoeker dermate zal verslechteren dat de negatieve gevolgen die hij ondergaat niet door een vernietigingsarrest zullen kunnen worden rechtgezet.

8. Met zijn betoog dat hij voorafgaand en “in volle voorbereiding” van zijn invrijheidstelling “in een strafcel” wordt geplaatst, toont de verzoeker niet op afdoende concrete wijze een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan, temeer daar de verzoeker, zoals hoger reeds gesteld, een verblijf in “strafcel” blijkt te verwarren met een “afzondering op celafdeling”. Het nadeel dat de verzoeker mogelijks ingevolge latere beslissingen betreffende de weigering van uitgaanspermissies zal ondergaan, volgt voorts niet uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, maar uit eventueel later te nemen beslissingen en is hypothetisch.

Uit het voorgaande volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien februari tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Joris Casneuf.

Stephan De Taeye.